

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

22 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul, Rohac Ion, în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 iulie 2014, în cauza penală în privința lui

Minciuc Veronica Ion, născută la 04 iulie 1960, originară și domiciliată r-l Glodeni, s. Balatina.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 14.02.2013-10.01.2014
2. în instanța de apel: 29.01.2014-16.07.2014
3. în instanța de recurs: 19.09.2014 - 22.10.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Glodeni din 10 ianuarie 2014, Minciuc V.I. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, la 5 ani închisoare. În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare ia fost suspendată pe un termen de probă de 5 ani.

A fost dispusă încasarea de la Minciuc V.I. în beneficiul lui Ciubară Olga a sumei de 5000 lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

Acțiunea civilă înaintată a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței, Minciuc V.I. la 10 martie 2012, a pătruns în domiciliul surorii sale Ciubară O., amplasat în s. Balatina, r-l Glodeni și convingându-se de faptul că aceasta muncește prin curte, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a banilor, prin acces liber a intrat în bucătărie, luând din congelator un borcan, în care se aflau trei sacoșe cu bani, de unde a sustras suma de 40.000 euro, cu care a plecat de la fața locului, cauzându-i părții vătămate prejudiciu material în proporții deosebit de mari în mărime de 624.000 lei.

Astfel, acțiunile lui Minciuc V.I. au fost încadrate în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, adică, *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință, săvârșită în proporții deosebit de mari.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Minciuc V.I. să fie condamnată în baza art.

186 alin. (5) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei. Acțiunea civilă să fie admisă integral. Să fie aplicat sechestru pe bunurile imobile ale inculpatei.

În susținerea apelului s-a invocat aprecierea eronată a probelor administrate la caz, aplicarea greșită a prevederilor art. 79, 90 Cod penal, instanța de fond nu a soluționat chestiunea cu referire la corpurile delictive.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și partea vătămată, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Minciuc V.I. să-i fie aplicată o pedeapsă reală, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 iulie 2014 au fost admise parțial apelurile declarate, cu casarea sentinței inclusiv din oficiu, și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Minciuc V.I. a fost condamnată în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip semiînchis.

Banii în sumă de 7400 euro, transmiși părții vătămate pentru păstrare, i-au fost restituite, în corespundere cu art. 397 pct. 3) Cod de procedură penală.

În rest dispozițiile sentinței în ce privește latura civilă și cea cu privire la corpurile delictive a fost menținută fără modificări.

Instanța de apel a menționat, că la adoptarea sentinței de condamnare, instanța a admis o eroare de drept, în partea constatatoare a ei, expunând fapta imputată inculpatei prin învinuirea formulată în rechizitoriu și nu cea reținută ca rezultat al cercetării judecătorești.

Fiind o eroare de drept, ce poate fi corectată în cadrul judecării cauzei în ordine de apel, instanța de apel în corespundere cu prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală a determinat necesitatea admiterii în parte a apelurilor, inclusiv din alte motive decât cele invocate, dispunând casarea, inclusiv din oficiu, a sentinței cu pronunțarea unei soluții noi, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a reținut în acțiunile inculpatei faptul, că în ziua de 10 martie 2012, venind la domiciliul surorii sale Ciubară O. din s. Balatina, r-l Glodeni și convingându-se de faptul că aceasta muncește prin curte, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a banilor, prin acces liber a intrat în bucătărie, luând din congelator un borcan învelit într-o sacoșă, în care se aflau trei sacoșe mai mici cu bani, de unde a sustras suma de 7400 euro, cu care a plecat de la fața locului, cauzându-i părții vătămate prejudiciu material în proporții deosebit de mari în sumă echivalentă, potrivit cursului național la valuta națională a RM pentru data de 12.03.2012 de 115.292 lei, dispunând încadrarea acțiunilor criminale în baza art. 186 al. (5) Cod penal.

Totodată, împărțind opinia instanței de fond referitor la necesitatea excluderii din cuantumul învinuirii formulate inculpatei în rechizitoriu, a sumei de 32.600 euro, instanța de apel a menționat că învinuirea în această parte este una ne concretă.

Astfel, potrivit conținutului învinuirii formulate în rechizitoriu, inculpata este acuzată de sustragerea la data de 10.03.2012 a sumei de 40.000 euro, deși atât la faza

urmăririi penale, cât și în instanța de judecată, partea vătămată a declarat, că bani au fost sustrași în câteva etape și pe o perioadă mai îndelungată de timp, doar, că ea nu a comunicat despre aceasta nici feciorului Viorel, care i li-a transmis spre păstrare și nici poliției, pentru, că nu era convinsă de faptul, că ei au fost sustrași de către inculpată. Numai după depistarea dispariției a unei sume mai mari de bani, la insistența feciorului, a sesizat poliția.

Sub un alt aspect procesual, instanța de apel a considerat, că probele administrate în cauză, nu confirmă sustragerea de către inculpată a sumei de 32.600 euro, învinuirea formulată în această parte fiind bazată pe presupuneri, fapt inadmisibil potrivit dispozițiilor art. 8 Cod de procedură penală.

În susținerea acestei concluzii instanța de apel a menționat, că deși acuzarea a probat transferul de către Ciubară Victor pe perioada anilor 2008-2011 pe numele părții vătămate a sumei de 40.000 euro, respectivele acte nu denotă și vinovăția inculpatei în sustragerea întregii sume de bani, or alte probe, decât procesul-verbal de percheziție la domiciliul inculpatei din 19.03.2011, prin care au fost depistați și ridicați banii în sumă de 7400 euro, acuzarea nu a prezentat, considerând că suspiciunile victimei sunt suficiente pentru a constata vinovăția inculpatei.

În ce privește declarațiile fiicei părții vătămate Cirimpei Ana referitor la păstrarea de către cea din urmă a banilor, precum și a martorei Gradovoi Măria care ar fi văzut-o pe inculpată în gospodăria victimei în absența acestora, la care a făcut referire partea acuzării la ședința instanței de apel, acestea nu indică nici direct și nici indirect la comiterea furtului de către inculpată, or prezența banilor nu se contestă, precum nu se pune la îndoială nici sustragerea a unei părți din ei. Însă aceste declarații nu pot servi probe în vederea acuzării inculpatei pentru sustragerea întregii sume de bani.

Astfel, instanța de apel a considerat întemeiată concluzia instanței de fond referitor la excluderea din învinuirea formulată inculpatei a sumei de 32.600 euro, reținându-i în fapt doar sustragerea sumei de 7400 euro, ceea ce nu influențează la încadrarea juridică a faptei criminale.

Stabilind cu certitudine împrejurările de fapt și aspectele de drept a cauzei, cu încadrare juridică a acțiunilor inculpatei în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, instanța de apel la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal.

Instanța de apel a considerat necesar de a-i stabili inculpatei pedeapsa închisorii la limita minimă stabilită de sancțiunea normei penale. Ajungând la această concluzie, instanța de apel a reținut, netemeinicia aplicării în privința ei a dispozițiilor art. 79 Cod penal, or, careva circumstanțe excepționale a cauzei, ce ar permite aplicabilitatea acestei norme, instanța nu a reținut, cele expuse în sentință și reținute în prezenta decizie, urmând a fi apreciate ca atenuante, ce permit aplicarea pedepsei minime stabilite de legiuitor pentru respectiva infracțiune.

În motivarea acestei concluzii instanța de apel a făcut referire la recomandările Plenului CSJ expuse în Hotărârea nr. 8 din 11.11.2013 Cu privire la unele chestiuni ce

vizează individualizarea pedepsei penale, potrivit cărora aplicarea art. 79 Cod penal este admisibilă, doar în cazul în care există ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor, ori a personalității inculpatului, împrejurările obișnuite fiind cele care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor, ele nefiind considerate drept excepționale. În acest aspect Plenul CSJ a reiterat că, excepționale, instanța urmează să stabilească astfel de împrejurări care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului (grad de invaliditate -I, II (persoana cu dezabilitații severe și accentuate), merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importanță majoră). Astfel de împrejurări nu au fost reținute în cazul inculpatei, or pe lângă faptul, că ea anterior nu a fost atrasă la răspunderea penală, caracterizându-se pozitiv, recunoscându-și vina și recuperând dauna cauzată prin infracțiune, care nu sunt altceva decât niște circumstanțe atenuante a cauzei, instanța nu a indicat circumstanțe ce ar constitui o excepție a comportamentului și personalității inculpatei, ce ar permite aplicarea în privința ei a dispozițiilor art. 79 Cod penal. Respectiv, în situația în care limita minimă a sancțiunii penale, prevede închisoare pe un termen de șapte ani, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, rămâne a fi inadmisibilă.

Cât privește cerințele formulate referitor la casarea sentinței în latura civilă, acestea urmează a fi respinse, păstrând în această parte soluția judiciară fără modificări.

5. Decizia instanței de apel se contestă cu recurs de către avocatul Rohac Ion, în numele inculpatei, în care se solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către alt complet de judecată, invocând:

- judecarea apelului de către un alt complet decât cel desemnat;
- inactivitatea avocaților inculpatei pe parcursul procesului penal în cauză;
- întocmirea rechizitoriului cu încălcarea art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală;
- ignorarea circumstanței excepționale de întreținere de către inculpată a 2 nepoate minore.

6. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către apărătorul inculpatului, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel, deoarece la stabilirea pedepsei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 76 Cod penal, și la judecarea apelului nu au fost încălcate prevederile art. 30 Cod penal.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Verificând legalitatea sentinței contestate și temeinicia cerințelor formulate de apelanți în raport cu materialele cauzei penale, instanța de apel, în opinia Colegiului, întemeiat a constatat că, vina inculpatei este dovedită prin declarațiile inculpatei, părții vătămate, martorilor Gradovoi Maria, Scurtu Elena, Cirimpei Ana, care corespund adevărului, deoarece ele sunt pertinente, concludente, utile și veridice, precum și prin: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 23.03.2012; procesul-verbal de ridicare de la Minciuc Olga a bancnotelor de euro cu diferit nominal; procesul-verbal de percheziție a domiciliului Minciuc O. din 19.03.2012; procesul-verbal de cercetare a bancnotelor ridicate în cadrul percheziției la domiciliul Minciuc O.; procesul-verbal de examinare a documentelor de transfer a banilor din 11.09.2012; procesul-verbal de cercetare la fața locului în gospodăria lui Minciuc V.I. din 16.05.2012; procesul-verbal de confruntare dintre inculpată și partea vătămată; răspunsul BC "Moldova Agroindbank" SA.

Ca urmare, instanța de apel a conchis just că, în rezultatul cercetării bazei probante administrate pe caz, instanța de fond corect a constatat vinovăția inculpatei în sustragerea pe ascuns și prin acces liber din domiciliul surorii sale a banilor în sumă de 7400 euro, depistați și ridicați de la ea în cadrul percheziției la domiciliu din 19.03.2012, iar furtul banilor preținși de partea vătămată în mărime de 32.600 euro, nu a fost demonstrat prin probatoriul menționat. Astfel, în sarcina inculpatei a fost reținută doar sustragerea sumei de 7400 euro, dispunând în mod just, încadrarea acțiunilor inculpatei în baza art. 186 al. (5) Cod penal, în prezența calificativelor *"sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari"*.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurentul a susținut că în instanța de apel a fost judecat apelul de către un alt complet de judecată, decât cel desemnat.

La acest capitol Colegiul consideră necesar de evidențiat următoarele:

Potrivit fișei de repartizare din 29 ianuarie 2014 (f.d.163, v.2), dosarul în cauză a fost repartizat aleatoriu judecătorului Angela Revenco.

Conform ordinului nr. 2V din 02 ianuarie 2014 al președintelui Curții de Apel Bălți (f.d.165, v.2), judecătorul raportor Angela Revenco face parte din completul de judecată nr. 1. La fel, din acest complet fac și parte judecătorii: Gheorghe Scutelnic – președintele completului și Valeriu Ceornea.

Reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 05 martie 2014 (f.d. 171, v.2), judecarea apelului a fost începută de către completul în componența: Gheorghe Scutelnic – președintele completului, Angela Revenco și Valeriu Ceornea.

Prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 1031-VII din 10.03.2014, D-nul Valeriu Ceornea a fost eliberat de la data de 01 aprilie 2014, din funcția de judecător la Curtea de Apel Bălți, conform cererii depuse.

În conformitate cu rezoluția președintelui Curții de Apel Bălți din 14 mai 2014 (f.d.178, v.2), ținând cont de faptul că judecătorul Valeriu Ceornea este în

imposibilitate de a participa în continuare la judecarea prezentei cauze penale, în temeiul art. 31 alin. (3) Cod de procedură penală, el a fost înlocuit cu judecătorul Ion Talpă.

Reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 14 mai 2014 (f.d. 180-182, v.2), judecarea apelului a fost continuată de către completul în componența: Gheorghe Scutelnic – președintele completului, Angela Revenco și Ion Talpă. În cadrul acestei ședințe de judecată președintele completului în conformitate cu art. 413 alin. (2) Cod de procedură penală a anunțat componența completului de judecată modificat, cu explicarea dreptului de a înainta cereri de recuzare. Inculpata și apărătorul ei nu au înaintat careva cereri în acest sens.

Astfel, Colegiul atestă că critica recurentului, în aspectul judecării apelului de către un alt complet de judecată, decît cel desemnat, nu și-a găsit confirmare în cazul supus examinării.

În ceea ce privește argumentul formulat de recurent cu referire la întocmirea rechizitoriului cu încălcarea art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul consideră esențial de menționat că, analizînd materialele cauzei, și anume: procesul-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 11 februarie 2013 (f.d. 278-292, v.1), inculpata și apărătorul acesteia luînd cunoștință cu materialele urmăririi penale, nu au înaintat careva obiecții. La această acțiune procesuală a fost înmînată inculpatei copia de pe rechizitoriu sub recipisă (f.d. 293, v.1).

Însă, referință în scris la rechizitoriu, cu invocarea a careva critici în privința conținutului rechizitoriului, în conformitate cu prevederile art. 296 alin. (6) Cod de procedură penală, nu a fost înaintată de către partea apărării.

Mai mult ca atît, potrivit procesului verbal al ședinței de judecată în instanța de fond din 23 iulie 2013 (f.d.85, v.2), președintele ședinței în conformitate cu art. 358 alin. (2) Cod de procedură penală, a verificat faptul înmînării inculpatei copiei de pe rechizitoriu și dacă îi este clar acest document. La această întrebare inculpata a răspuns: „*copia rechizitoriului am primit și învinuirea îmi este clară*”, nefiind iarăși invocate careva obiecții la conținutul rechizitoriului de către partea apărării.

În fine, Colegiul remarcă faptul că, apel a fost declarat numai de către procuror și partea vătămată, partea apărării în sensul criticei invocate nu a declarat apel.

Astfel, deși critica dată nu a fost invocată la examinarea apelurilor, instanța de apel din oficiu a constatat că: „...prin învinuirea înaintată nu s-au stabilit circumstanțele ce au importanță pentru justa soluționare a cauzei și anume: data, ora și împrejurările în care au fost comise pretinsele acțiuni criminale, deși potrivit dispozițiilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, ordonanța de punere sub învinuire **inter alia** trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii, or instanța în corespundere cu art. 325 Cod de procedură penală, examinează cauza în limita învinuirii formulată în rechizitoriu. Evident, că o învinuire neconcretă, îi creează persoanei puse sub învinuire, obstacole în pregătirea unei eficiente apărări, ceea ce vine în contradicție cu art. 6 a Convenție. Nefiind concretizate în actul procesual, cu care a fost sesizată instanța, acuzațiile aduse inculpatei, acestea nu au fost concretizate nici în

cadrul judecării cauzei de către instanța de fond, fapt ce a influențat hotărârea adoptată pe caz”.

Astfel, Colegiul atestă că deși partea apărării nu a înaintat apel cu referire la critica rechizitoriului, instanța de apel din oficiu a soluționat argumentul dat, constatându-se netemeinicia invocării acestui argument în cererea de recurs.

Alt motiv invocat de recurent este ignorarea de către instanța de apel a circumstanței excepționale de întreținere de către inculpată a 2 nepoate minore.

Aici Colegiul evidențiază prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal: *„Ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională”.*

Astfel, Colegiul specifică faptul că în acest articol sunt prevăzute două temeuri pentru aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege. În aceste temeuri, circumstanțele prezente într-o cauză penală pot fi împărțite în două grupuri: circumstanțe ce se referă direct la infracțiune și la persoana infractorului și circumstanțe ce se referă la comportamentul vinovatului după comiterea infracțiunii.

La primul grup se atribuie circumstanțele care sunt legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul comiterii infracțiunii. La al doilea grup se atribuie circumstanțele legate de comportarea vinovatului după consumarea infracțiunii, precum și contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia.

Raportînd circumstanța menționată de recurent la prevederile art. 79 Cod penal, Colegiul remarcă că aceasta nu se încadrează în cele enumerate de norma vizată, ca urmare fiind inaplicabilă circumstanța dată prin prisma art. 79 Cod penal.

Cu referire la argumentul privind inactivitatea avocaților inculpatei pe parcursul procesului penal în cauză, Colegiul atestă neincidența și acestei critici.

Astfel, la etapele urmăririi penale, judecării în instanța de fond și de apel, inculpata a fost asistată de către avocați, careva obiecții din partea inculpatei în privința acțiunilor apărătorului ce o asista sau solicitării altui apărător nu au parvenit, fapt ce denotă netemeinicia argumentului invocat de către recurent.

La baza recursului declarat sunt indicate cazurile de casare prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 2), 6) și 16) Cod de procedură penală.

Cu referire la cazul de casare prevăzut în pct. 2) al normei vizate, în sensul că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, Colegiul consideră că acesta nu este incident în cauză, temeiul dat fiind analizat în prezenta decizie.

De asemenea, Colegiul atestă că nici prevederile pct. 6) al normei vizate nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat, deoarece instanța de apel în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nefiind admisă careva eroare gravă de fapt. Mai mult, Colegiul atestă motivarea desfășurată și minuțioasă de către instanța de apel a concluziilor ce au stat la baza soluției adoptate în decizia sa, expunându-se și asupra unor aspecte ce nu au fost invocate de către apelanți.

În opinia instanței de recurs nu este incident la cazul supus examinării și nici temeiul prevăzut la pct. 16) al normei vizate cu referire la unele hotărâri ale Curții Supreme de Justiție, deoarece recurentul nu a indicat ce interpretare a dat instanța de recurs în deciziile enumerate, în ce circumstanțe a fost dată interpretarea dată, precum și faptul dacă circumstanțele din cazurile menționate de recurent corespund circumstanțelor din prezenta cauză. Doar enumerarea unor hotărâri ale CSJ fără specificarea analogiei cu cazul supus judecării nu constituie temei de casare.

În urma celor supra indicate, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul, Rohac Ion, în numele inculpatei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 16 iulie 2014, în cauza penală în privința lui, **Minciuc Veronica Ion**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 noiembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu